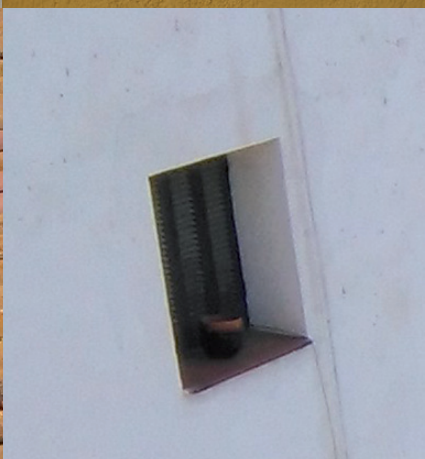

GENT DEL MASNOU

Revista Gent del Masnou
n. 425 | Gener 2024

Parlem de llibres - 4
DEL QUADERN D'ADAM
Pere Martí i Bertran

Bústia oberta - 5

Farmàcies de guardia - 5

Vivències - 6
LA SELVA D'IRATI,
LA SELVA DEL MÓN
Pep Parés

Històries de la vila - 8
BROMES D'ABANS
Joan Muray

Som - 10
LA GESTIÓ
DELS REGALS
Dr. Oriol Lugo

Espai poètic - 11
LLETRA LLIGADA
Enric Badal

Fem poble - 12
DAVID BERTRAN MESTRE
PASTISSER
Núria Fusellas
Santi Duran

Publireportatge - 16
QUÈ ÉS ISOKISI?
Jordi Mamé Alert

Urbanisme - 18
COM ÉS L'ESPAI PÚBLIC DEL
BARRI D'OCATA?
M Fabregas

Cròniques d'ultramar - 20
DINS LA PIRÀMIDE DE
KHEOPS
Joan Muray

Passatemps- 21
7 DIFERÈNCIES
Santi Duran

Efemèrides 2024 - 22
EL MASNOU - CATALUNYA
Joan Muray

La cuina de l'Antonia - 25
SOPA DE CEBA
El Cullarot
El maridatge de l'Enric
NARAYA
El Rebost dels Sentits

Opinió - 26
D'ON VENIM, ON SOM I ON
SEGUIM ANANT
Joan Camps Ortiz

Veus - 27
CARTA ALS REIS D'ORIENT
Joana Bofarull Cervera

Corresponsal del Brasil - 30
VANDALISME QUE
AVERGONYEIX
Joan Maresma

Anècdotes
històriques - 28
LA REBECA
Albert Vidal

Activitats - 31
GENT DEL MASNOU

Revista mensual de Gent del Masnou, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció Joan Camps Ortiz, Joan Casals, Santi Duran, Joan Muray, Manel Pérez i Lluís Valls

Correcció Núria Duran, Assumpta Inglada, Berta Puig (Oficina de Català del Masnou) i Maria Pujol.

Portada

Elena Feliu - Feliç 2024

Disseny i maquetació

Estudi Santielena

Publicitat

Santi 699 775 558

Imprimeix

Comgràfic

Tiratge

2.500 exemplars

Edita

Gent del Masnou

Dipòsit legal

B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 5 baixos - 08320 El Masnou

Tel. 679 036 893

gentdelmasnou@gmail.com

www.gentdelmasnou.cat

• L'entitat Gent del Masnou no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

• **El repartiment d'aquesta revista als socis es fa amb el suport de**

Ajuntament del Masnou

IANUARIUS, MES DEDICAT AL DÉU JANUS

Els romans van dedicar el primer mes de l'any en honor al déu Janus o Janus, considerat com a déu de les llars romanes i guardià de les entrades de les cases. La seva imatge s'ubicava a les entrades dels temples i de les cases. Representat amb dues cares, una que mira endavant i l'altra enrere i portant una clau.

Una lliure interpretació d'aquestes dues cares podria ser que la que mira enrere i la seva clau tanquin la porta d'aquest nefast 2023, farcit de calamitats, amb les cruels guerres de Gaza i d'Ucraïna, una incessant sequera al nostre país, però inundacions i terratrèmols molt greus en altres indrets del món, l'elevat cost de vida que dificulta el dia a dia dels ciutadans amb menys poder adquisitiu, el resultat negatiu de l'informe Pisa, la davallada de l'ús del català entre la joventut i moltes altres dificultats, tant socials com polítiques, que anem patint. Certament, un balanç molt trist.

L'altra cara de Janus que mira endavant i la seva clau pot ser que obrin un any més amable, en què es donin solucions a aquests grans problemes, sobretot el de les guerres i que tiri endavant la llei d'amnistia per esmenar el "lawfare" de l'alta judicatura espanyola. I a casa nostra, que Janus o Santa Bàrbara facin ploure d'una vegada i s'omplin els pantans, fent bo el refrany que diu **"Aigua de gener, omple botes i graner"**. Tal com vam superar la pandèmia, confiem en superar els grans reptes del nou any, si més no, els que són al nostre abast, ja que no tot va malament. La ciutadania és solidària. Malgrat la llufa que ens van penjar els espanyols que els catalans som garrepes, anem demostrant dia a dia un alt nivell de generositat, com la demostrada en la Marató de TV3 (malgrat la puntual davallada d'enguany), en les recaptacions dels bancs dels aliments, etc. Si no ho fan els poders públics és el poble català qui demostra la seva solidaritat.

Des de la nostra Associació, fem una crida als socis per tal que passeu per la nostra nova seu, que és casa vostra, ni que sigui per saludar-nos personalment i informar-vos dels canvis realitzats i dels propers projectes.

GENT DEL MASNOU US DESITJA UN BON ANY 2024 i que, en acabar l'any, puguem fer un balanç més optimista. ✨

El President

dibuix
pintura
ceràmica
escultura
torn
serigrafia
fotografia

Blanc de guix

Blanc de guix és un espai d'educació artística i creació contemporània interdisciplinària

www.blancdeguix.com

#vitaminespelcervell

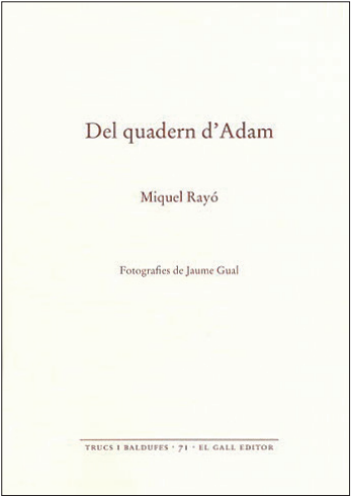
Vols rebre
la revista
a casa?

fes-te soci de
GENT DEL MASNOU

gentdelmasnou@gmail.com

Parlem de llibres

Pere Martí i Bertran

Títol Del quadern d'Adam
Autor Miquel Rayó
Fotos Jaume Gual
Editorial El Gall Editor
Col·leció "Trucs i baldufes", 71
Lloc i any d'edició Pollença, 2023
Pàgs. 60

PASSIÓ PER LA VIDA

Miquel Rayó (Palma, 1952) ha anat deixant la LIJ (Literatura Infantil i Juvenil) per dedicar la seva passió per l'escriptura a la poesia i a l'assaig. L'any 2017 ja ens va sorprendre

gratament amb dos poemaris, Llibre de minúcies (Rata Cultura Expandida) i La nuesa del silenci (El Gall Editor). Aquest 2023 hi ha tornat amb Del quadern d'Adam, un conjunt de 36 poemes en prosa, formalment força experimentals, ja que són textos sense puntuació, perquè, com apunta el contingut de la solapa de la contracoberta: "L'absència de puntuació convida el lector, la lectora, a crear ritmes propis d'expressió, la pauta dels quals només pot ser marcada per la respiració de cadascú en cada moment de la lectura." Força experimentals pel que fa a la forma, però d'allò més clàssics pel que fa als continguts, perquè, com també trobem a l'esmentada solapa, "el present poemari insisteix en les preocupacions de l'autor: la imperativa compassió pels fets humans, l'astorament davant la bellesa diversa de les formes i dels elements de la naturalesa, les evocacions de lectures influents, l'efecte sobre l'observador de les petites coses de la vida pròpia i quotidiana, la dificultat permanent de l'escriptura, la inquietud per l'adéu definitiu previsible i pel silenci inevitable que vindrà." Jo no ho hauria sabut sintetitzar millor, per això ho he citat. Veritablement, són uns poemes plens de vida, malgrat les referències sovintejades a la mort; una mort viscuda sense estridències, com un element més de la vida. "Quan tanc

els ulls" (p. 54), n'és un exemple magnífic. Uns poemes en què són ben presents les passions d'en Miquel: els ocells, les caminades per la natura, l'obsessió per l'escriptura, les fantasies, sovint lligades a lectures...; i fins i tot hi trobem la seva passió per l'aquarel·la, la base del poema "Tria les proporcions justes" (p. 37). Som davant de petits fragments (el més curt ocupa una ratlla i mitja i el més llarg, tretze) magníficament escrits, mesurats paraula per paraula, rics en imatges i recursos literaris, que ens retraten un Miquel ple d'il·lusions, de vida i de ganes de compartir tot allò que ens envolta, tot allò que ens fa humans. Hi ha un poema, amb què tancaré aquestes ratlles, que és una síntesi de bona part del que és en Miquel (déu me'n guard de dir tot!): poeta-escriptor, viatger, naturalista i, sobretot, un home enamorat de la vida: "EN EL PALMELL DE LES MANS port la teranyina de camins que encara vull conèixer m'hi perdria ara mateix botes als peus motxilla plena de totes les imatges que vull veure abans de ser al foc del tanatori el volcà del sol naixent els cims de l'Annapurna els goril·les de la boira i poca cosa més el brill d'un sol haiku la frase darrera d'un meu darrer relat el rostre de la dona en l'últim coit feliç si això és possible i al final un vol de grues en l'estany del salobrar amb més silenci" (p. 40) *

Farmacèutics del Masnou

Farmàcia de guàrdia - El servei de guàrdia de les Oficines de Farmàcia del Masnou serà de 08 a 22 hores

Gener 2024			Gener 2024			Febrer 2024		
1	dilluns	Riera	16	dimarts	Domínguez	1	dijous	Fàbregas
2	dimarts	Fàbregas	17	dimecres	Aymar	2	divendres	P. Nova
3	dimecres	Viamar	18	dijous	Ocata	3	dissabte	Domínguez
4	dijous	Domínguez	19	divendres	Riera	4	diumenge	Domínguez
5	divendres	Aymar	20	dissabte	Fàbregas	5	dilluns	Ocata
6	dissabte	Ocata	21	diumenge	Fàbregas	6	dimarts	Riera
7	diumenge	Ocata	22	dilluns	Domínguez	7	dimecres	Fàbregas
8	dilluns	Fàbregas	23	dimarts	Aymar	8	dijous	P. Nova
9	dimarts	Viamar	24	dimecres	Ocata	9	divendres	Viamar
10	dimecres	Domínguez	25	dijous	Riera	10	dissabte	Aymar
11	dijous	Aymar	26	divendres	Fàbregas	11	diumenge	Aymar
12	divendres	Ocata	27	dissabte	Viamar			
13	dissabte	Riera	28	diumenge	Viamar			
14	diumenge	Riera	29	dilluns	Aymar			
15	dilluns	Viamar	30	dimarts	Ocata			
			31	dimecres	Riera			

Horaris de les farmàcies del Masnou			
	telèfon	de dilluns a divendres	dissabte
AYMAR - C. d'Almeria 14	93 555 03 81	de 9 a 21 h	de 9 a 14 h
DOMÍNGUEZ - C. dels Enamorats 2	93 540 98 52	de 8 a 20.30 h	de 9 a 13.30 h
FÀBREGAS - C. de Navarra 68	93 555 19 79	de 9 a 13 i 16.30 a 20 h	de 9.30 a 13 h
OCATA - Av. del President J. F. Kennedy, 5	93 555 33 08	de 9 a 20.30 h	de 9 a 20.30 h
P. NOVA - P. Nova de les Dones del Tèxtil, Local 6	93 715 96 41	de 8,30 a 20 h	de 9 a 13,30 h
RIERA - C. de Josep Llimona 22	93 555 08 55	de 9 a 20.30 h	de 9 a 20.30 h
VIAMAR - Pg. de Prat de la Riva 23	93 555 04 03	de 9 a 20.30 h	de 9 a 14 h

Bústia oberta

Les cartes dirigides a l'espai Bústia Oberta és indispensable que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i es publicaran amb el nom i cognoms de l'autor. En cap cas no es publicaran cartes signades amb pseudònim o inicials. Per tal de donar la major oportunitat d'expressió als nostres lectors, recalquem que l'extensió dels escrits no podrà excedir els 1.600 caràcters, espais inclosos; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Data límit 20 de cada mes. Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes, seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

NO ÉS GENS SALUDABLE PER AL MUNICIPI

Benvolgut president,
És el nou consistori del Masnou, autèntic garant de la democràcia al municipi? Reconeix que el meu fort, no és pas la paciència, després del silenci administratiu sobre els escrits a Gent del Masnou números 422 i 423, o d'altres; el seu silenci el podríem considerar més que crònic, malaltís. Aquells regidors que presumien d'haver estat votats per majoria i havien de governar amb una altra formació, aliena als principis fundacionals del seu partit i que ara en tenen tres menys; gaudiran d'una altra actitud envers les demandes dels masnovins? O encara apujaran més i

més els impostos —l'IBI d'enguany un 8%, les plusvàlues un 30% i uns altres, encara més—, per cobrir les desmesurades nòmines i la creació d'una ruïnosa gestora municipal?

Al marge d'aquestes consideracions, quan els resultats de la seva contradictòria gestió els ha portat davant els tribunals, i perdien judicis, havent de pagar costes i multes; per què no les pagaven de les seves àvides butxaques? Amb tots els respectes, no és democràcia, professionalitzar la política. I menys, quan s'arriba al punt de fer el que calgui per exercir l'autoritat de forma continuada. Sense una actitud més prope- ra i transparent, no és gens saludable per al municipi. Joan Ventosa i Roig

(1883-1961) un dels fundadors més longeu del partit, no crec que entengués aquest comportament, donada la seva exemplaritat personal d'equi- tat i honestat.

Arribarem a conèixer mai, l'afer de Kan Geisó, el sobrecoast de la nau Poliesportiu amb goteres, el cost real del Parc Vallmora o què se n'ha fet de la picossada que va representar recuperar el sòl dels pisos a la Plaça 1 d'Octubre? Quina malaltia té la nova pista d'aquell Parc, inaugurada el 2023, què la pintura del terra ja s'ha fet malbé? La dona del Cèsar, no sols ha de ser honesta, sinó que ho ha de semblar. Amic president.

Àngel Zamora i Garcia

REPARACIÓ DEL CALÇAT
Antonio
US DESITJA BON ANY 2024

- Canvi de cremalleres en botes, bosses, motxilles, jaquetes i pantalons • Plantilles
- Cremes i tints per a la pell i l'ant
- Productes especialitzats

935 407 588 - Francesc Macià 87
(al davant de l'escola Ferrer i Guardia)

Fontseré Pintors s.l.
657 889 214

LA SELVA D'IRATI, LA SELVA DEL MÓN

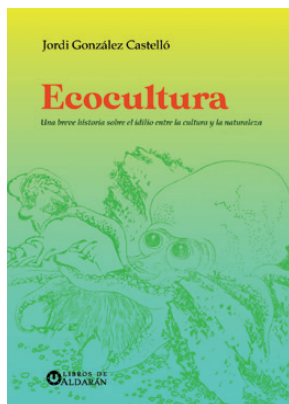
Pep Parés

Passeig per la fageda | foto Pep Parés |

A principis d'octubre vaig visitar la segona fageda més gran d'Europa a Navarra. A la Selva d'Irati els faigs mostren la pell mig pintada amb taques que s'escampen per tot el tronc. La molsa més atrevida s'hi enganxa i desplega un abric vegetal i espès que s'adhereix a l'arbre des del terra

Semblen iguals però cada faig tria el seu camí per enlairar-se, fins i tot els que surten d'un mateix tronc. La fageda d'Irati té elegància i alçada. Un temple vegetal de sostre verd, bellugadís i viu, que presagia els colors de la tardor. Una fina pluja de fulles encara verdes omplia el passeig de moviment i so: discret efecte de la sequera. Endinsar-s'hi calmadament reconforta. Un bany de bosc, com es diu ara. També d'atmosfera neta plena d'oxigen.

És un paisatge natural on els anys, la terra, l'aigua i el sol l'han convertit en un indret que visualitza els canons de la vida: arbres que es moren i neixen constantment sense deixar mai de ser bosc, de ser fageda. L'eternitat del bosc, com la de la humanitat i de tantes altres coses, deu ser aquesta progressió constant de néixer i morir dels seus integrants. La presència continuada del conjunt és el que perviu i no les individualitats que el componen.

Per això, entrant més en el detall, quan t'endinses a la fageda, es pot notar la sensació d'un bosc quasi etern que acumula milers d'anys entre arbres abatuts i plançons d'un verd tendre que creixen amunt buscant la llum que és vida.

Tot en la naturalesa recorda la nostra temporalitat en un cicle que es repeteix inexorablement. A les ciutats es perd més aquesta noció del pas del temps perquè les estacions de l'any queden més difuminades. Comprendre de veritat el tarannà de la natura ens hauria de fer més humils, més conscients del camí cap a la mort que iniciem al néixer.

És tota una bogeria observar que estem trencant l'equilibri del món i malmetem espais tan bells amb la nostra pertinaça inconsciència. Des d'aquests indrets de naturalesa neta lamentes la destrossa ecològica encara amb més preocupació. I t'adones de com podria ser el món sense la maldestra acció de l'home perquè no cal somiar-lo, el tens al davant estant immers en el bosc d'Irati.

I no és pas que no estem avisats des de fa segles sobre el nostre comportament amb la natura!

A tenor d'aquests temes, en Jordi González Castelló, veí del Masnou, em va convidar a la co-presentació del seu llibre: **Ecocultura, una breu història sobre el diàleg entre**

la cultura y la naturaleza, a la llibreria Documenta, de Barcelona. Una part de la dedicatòria impresa al llibre és per al Capità Enciam. Aquest assaig mostra com la cultura ha considerat la naturalesa els últims dos-cents anys. I parlem de cultura en tots els seus vessants: literatura, filosofia, teatre, cinema, música, pintura, escultura, moviments socials i artístics, etc. Hi ha reflexions que m'han sorprès per ser molt avançades per l'època. L'autor del llibre ens fa notar com Goethe, ja en el segle XVIII i en el seu vessant científic, ens ve a dir que *la seva teoria sobre la metamorfosi de les plantes o la morfologia en clau metafísica, és una invitació a considerar la naturalesa com quelcom molt més harmònic de com la ciència durant més de dos segles l'ha interpretat, amb finalitats d'espoli i explotació.*

També ens parla de Henry David Thoreau, un gran pensador i filòsof dels Estats Units del segle XIX. Diu Jordi González: *Si la cultura naturalista tingués un pare, un fundador o un profeta, aquest seria, sens dubte, Thoreau. Ell va decidir viure al mig del bosc deliberadament durant dos anys, dos mesos i dos dies. Aquest acte de rebel·lia representa no només una declaració d'intencions o una fascinació, sinó una elecció vital lligada a la llibertat i als drets humans. També es va negar a pagar els impostos que sufragaven la guerra del seu país contra Mèxic i va ajudar a creuar esclaus al Canadà per alliberar-los... Seves són les llavors de la cultura naturista que aposta per formes de vida més sanes i harmòniques, o dit en altres paraules, li devem a Thoreau la recerca de la felicitat perduda en l'afany de progrés i cobdícia.*

Sobre l'esperança que la tecnologia ens ajudi, en Raimon Pannikar ho veia complicat perquè, tal com ho reflecteix en Jordi en el seu llibre, *la tecnologia s'ha convertit en tecnocràcia: creiem que la tecnologia ens salvarà trobant solucions als problemes ecològics, però això no només és falç, és*

Un text és informació emmagatzemada al llarg del temps. L'estratigrafia de les roques, les capes de pol·len en una maresma, els anells concèntrics en el tronc d'un arbre també poden considerar-se textos.

Gary Snyder (*La pràctica d'allò salvatge*)

Abraçada a l'arbre | foto Pep Parés |

també impossible, ja que la tecnocràcia (autoritarisme tecnològic) consolida el dualisme home-natura com si no fóssim part d'una mateixa cosa.

És un llibre interessant, interessant com la Selva d'Irati. ✨

Històries de la vila

BROMES D'ABANS

Joan Muray

No és que ara no es facin bromes, però és que les d'ara, amb la tecnologia que tenim a l'abast, són més perjudicials, ahora que s'escampen com una taca d'oli, i sovint, no hi ha forma d'esborrar-les

Les d'abans quedaven més restringides a l'àmbit veïnal i/o local, o com a màxim, si és que al lloc hi havia premsa, podien sortir més enllà.

Tot l'any se'n podien fer, però la més coneguda era la d'«enganxar la llufa», especialment la mainada, el dia 28 de desembre, dia del Sants Innocents.

Aquest dia es rememora la tragèdia que l'església catòlica diu que va dur a terme el rei Herodes, que feu degollar tots els menors de dos anys de Judea.

La nostra canalla retallava, normalment amb paper de diari, unes figures que representaven éssers humans i les penjaven, o intentaven, a l'esquena de la gent que passava, i la riota era si aquest no s'adonava que la duia i anava amb la llufa penjada a l'esquena. Per allà on passés també donava peu a que la gent rigués.

Abans, però, en temps més reculats, la llufa la feien de tota mena de material que pesés poc, com fulles de col o de bleda, i també amb pells de conill.

Aquesta broma també es feia en tallers i fàbriques, però aquí la feien els més veterans, i els que les patien eren els aprenents, ja que els demanaven tasques difícils o impossibles. Recordo que en una fàbrica del Masnou, a un aprenent, el seu

encarregat va demanar-li que anés al taller, i que li donessin la «clau de girar el taller». Se suposa que l'encarregat del taller veuria de què anava la cosa, i carregaria al pobre vailet amb la peça més pesada que tingués a mà. Però en aquest cas va resultar que va dir-li a l'aprenent que anés a qui li havia demanat aquella peça, i que li digués que hi anés ell. Així el xicot se'n va lliurar.

També es feien bromes als botiguers, especialment fetes per aquells que disposaven de telèfon (pocs en tenien aleshores), ja que així conservaven l'anonimat. Hi havia un botiguer que sovint rebia. Un cop li demanaren si tenia mantega, i en respondre que sí, li digueren: doncs posi-la a la nevera abans no se li desfaci.

Aquesta mateixa botiga, em sembla que era pels vols dels Reis Mags, posava a l'aparador una tifa (feta de xocolata), amb algun pinyó, i trossos de paper de diari bruts, de xocolata, és clar.

Alguns joves la feien més grossa, com alguna vegada que havien pujat de la platja una barca, i l'amarraren al picador d'una casa del Camí Ral. Un cop feta la facècia, trucaren i s'amagaren per veure la reacció dels de la casa. El fet és que no podien obrir la porta i sortir, ja que en tirar de la porta endins, quedava fermada per la corda que anava lligada a la barca.

Un cop, la colla de la barca la feu més grossa: la pujaren, no sabem si per la carretera o per la riera, fins al terme d'Alella, al carrer dit del Canonge, i també la lligaren a la porta d'algú a qui li feien la «broma». És clar que ells, per pujar-la fins allà, devien suar la cansalada. No sé qui va patir més.

Una altra «mena» de broma era la que duia a terme un home, l'anomenat home de la gavardina,

i que consistia en el fet que l'home cobert amb la gavardina, duia la bragueta oberta i els genitals a l'aire lliure, i quan veia alguna noia o dona, s'obria la gavardina i li ensenyava «les vergonyes», que se'n deia. La dona s'espantava, xisclava i fugia. Ell devia quedar satisfet, que en això devia consistir la broma.

Normalment ho feia de fosca i en llocs poc transitats, ja que si l'enxampaven, se la carregava, ja que això ja no era una broma.

Una vegada, un d'aquests homes de la gavardina, ja que sembla que foren diversos i en diferents temps, se li va ocórrer fer-ho de matinada, i va esperar que passés alguna de les dones que feien el torn del matí en una de les fàbriques tèxtils.

Aquest cop no li va sortir gens bé la cosa, ja que la dona que va trobar no s'espantava per poca cosa, i quan ell s'obrí la gavardina i li ensenyà el conjunt, ella, traient-se unes tisores que duia per la feina, va dir-li ensenyant-li les tisores: Vine, vine, que això tan menut, a casa ho donem al gat! El pobre va acabar l'espectacle i cames ajudeu-me va fugir.

També cap a meitat del passat segle, van aparèixer les bromes prefabricades, que venien en botigues especialitzades. Al Masnou no n'hi havia cap, s'havien de comprar a ciutat.

Un cop al col·legi a algú se li va ocórrer comprar-ne una que en deien «bombes fèrides» i la va llançar a classe, però li va sortir el tret per la culata, ja que el mestre, pensant que la pudor venia del carrer, que hi devia haver alguna casa que treien la «mesquita», les aigües brutes del pou sec, va tancar la finestra i tots haguérem d'aguantar la pudor. Qualsevol deia res.

També se'n feien al cinema. Algunes consistia a vessar un líquid, que anava envasat en un petit recipient, a alguna de les cadires, que en asseure-s'hi algú, li produïa esgarifances de fred i de calor alternativament. Durava poc l'efecte.

Una altra d'aquestes bromes fabricades consistia en un tub de goma, primet, que a un extrem hi duia una mena de bosseta, i a l'altre una mena de pera. Era per fer broma a taula, i s'havia de preparar abans de l'àpat. Es passava el tub per sota les estovalles, mirant que quedés la bosseta a un costat, i a l'altre costat de taula la pera, perquè el que feia la broma la pogués manipular per sota les estovalles. Així, en prémer la pera, la bosseta s'inflava i desinflava, la qual cosa produïa que el plat es bellugués. Al pobre que li passava, es pensava que veia visions.

foto de NADIN SH de www.pexels.com

Així eren algunes de les bromes. ✱

ESTUDI SANTI ELENA

Disseny gràfic • Il·lustració

www.estudisantielena.com

santi@estudisantielena.com • 699 775 558

LA GESTIÓ DELS REGALS

Dr. Oriol Lugo | www.owlpsicologia.com |

Com gestionar els regals durant aquestes festes?

Tots/es podem recordar la pel·lícula de Harry Potter on el seu cosí es queixa perquè només li han regalat aquell any 36 regals, en lloc dels 37 de l'any anterior

Aquesta còmica situació que ens fa somriure es pot convertir en un autèntic malson en moltes llars, quan com a mares i pares no hem fet una bona gestió. La solució es troba en aprendre realment a com poder dosificar i tractar els presents que donem als nostres fills i filles.

En primer lloc, podem aplicar la regla dels regals del 3+1. En què consisteix? Podem dividir els tipus de regals en 3 blocs principals:

Regals útils: allò que realment els hi pot fer falta com una nova motxilla, un nou estoig, roba, calçat...
Regals educatius o estimulants: llibres i contes, trencaclosques, jocs de taula, treballs manuals...
Regals que desitgen: allò que busquen amb més anhel (tenint present també l'edat recomanada i també el cost i la inversió).

El +1, es refereix a:

Regals per compartir o donar. És rellevant que els infants disposin de presents que sàpiguin que seran per compartir o regalar a nens/es que puguin tenir necessitats. D'aquesta forma estarem educant-los en els valors de compartir, ser solidaris, col·laborar...

Un altre aspecte important és desmuntar alguns dels principals mites:

1. "Si no et portes bé no tindràs regals". El fet de portar-se bé o malament no ha d'estar condicionat als regals que rebran els nostres

fills/es. El problema de continuar amb l'antiga cantarella és que creem un vincle d'amor condicional: "t'estimo/aprecio (forma de regals) en funció del teu comportament". Un missatge més adient és, t'estimo independentment del que facis. Això, no impedeix que hi hagi límits o conseqüències pels mals actes.

2. "Com més regals o més cars millor". La quantitat o el preu dels regals pot ser associada en una societat consumista a més afecte o amor. És el contrari. La quantitat ha d'anar lligada a la capacitat de processar els presents del nostre fill o filla. Quantes vegades els nens/es obren regals sense fixar-se en el contingut.
3. "Hi ha regals de nens i regals de nenes". Hem de trencar amb els estereotips de gènere. Per què no regalar una nina a un nen i una pilota a una nena? Al final és qüestió d'escollir què volen els nostres fills/es i de donar-los l'oportunitat de poder jugar al que ells i elles vulguin.
4. "El color blau és dels nois i el color rosa és de noies". Aquest punt va molt lligat amb l'anterior. Hi ha famílies que emboliquen els regals segons el color d'aquests estereotips. És important trencar esquemes mentals del passat.
5. "No han de participar activament en els regals". A mesura que els nens i nenes van creixent i són més conscients de la seva realitat, és fonamental que puguin també participar en la preparació dels regals. A partir dels 8 als 10 anys poden ja saber qui són el Cagatió, el Pare Noel o els Reis Mags, és per a aquest motiu per a fer-los participar en l'elaboració dels presents pot ser una forma d'aprendre responsabilitat, dedicació i esforç. Poden ser propostes de treballs manuals o objectes que puguin haver comprat a un cost molt baix. També s'accepten regals intangibles com a massatges o col·laboracions diverses.

En definitiva, els regals són una expressió dels valors que imperen en una família concreta. Si voleu promoure la pau, no es regalaran objectes vinculats amb l'àmbit bèl·lic. Així que tingueu present com voleu que els vostres fills/es creixin.

Bones festes! *

Enric Badal

Josefina Maymó i Puig, alellena, és llicenciada en Filosofia per la UB. Contista i poeta, ha publicat el poemari *Buidar la casa dels pares* (Ed. Trípede amb pròleg de Sam Abrams). Avui ens ofereix aquest sonet que convida profundament a la reflexió

LLETRA LLIGADA

Cosir cada Nadal per la vorada amb la cal·ligrafia de quan érem infants, el fil ferm i vibrant de la lletra lligada per a enllaçar aquest ara amb tots els meus abans.

El dit sense didal, fent-me ferida, i no aixecar l'agulla del paper, fer que el traç sigui lent, que degoti la vida, amb cada mot escrit un voler ser.

I la clara temença que l'única certesa és que s'esquinci un dia el llapis amb què escriu, es migparteixi el fil i tot sigui una absència,

i desvalguda per tanta orfenesa que ja els antics Nadals no em puguin fer d'abric, i no saber on anar amb la meua indigència.

Josefina Maymó i Puig

foto AxxLC en pixabay |

serim

US DESITJA BON ANY 2024

LLOGUERS - VENDA
COMUNITATS - SERVEIS INTEGRALS
Gestió en vendes, de lloguers i Comunitats

Tot tipus de reparacions per a la llar,
empreses i comunitats

SERVEIS IMMOBILIARIS

servim@servim.es

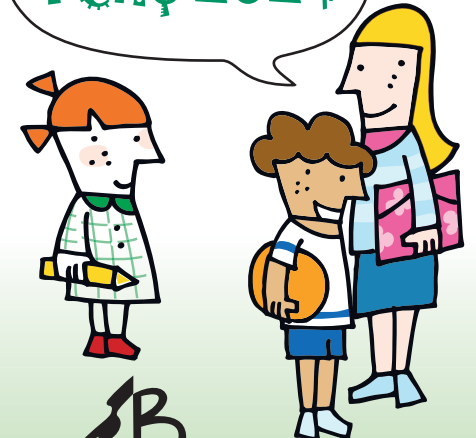
telèfon urgències
609 345 690

SERVEIS INTEGRALS

serveisintegralsxl@gmail.com

Felicitat 2024

50 ANYS

escola BERGANTÍ

EDUCACIÓ Infantil,
Primària i Secundària obligatòria

Fra Juníper Serra 46, El Masnou
935 554 950 - www.escolaberganti.org

DAVID BERTRAN MESTRE PASTISSER

En David: Millor Mestre Pastisser d'Espanya.
No una, sinó dues vegades. Ara fa de jurat

Núria Fusellas i Santi Duran

És de poble, però no d'aquest. Fa quinze anys baixa des de Llaveneres a fer-se càrrec de la pastisseria del carrer Navarra, abans pastisseria Font i ara pastisseria David

David Bertran Rovira. Què tal, com estàs?

Doncs deixa'm dir-te quatre coses del meu nom: David és un nom hebreu. Bertran ve de França, de la Catalunya del Nord i Rovira és de procedència jueva. Admiro molt dels jueus el valor que li donen al treball, i també a l'estudi.

I a les motos, no?

Ells no ho sé, però jo sí i des de ben petit. L'afició a les motos em va salvar de ficar-me en molts embolics. És molt cara i tot el que arplegava anava cap aquí. Vaig invertir molt temps i molts diners fins que ja va ser massa. Però no he abandonat l'afició. Al garatge de la meva mare estic muntant-me una moto, arreglant-la, a poc a poc. Com a hobby. Sense més ni més. I m'ho passo molt bé, em passen les hores volant.

A més de tenir la pastisseria, vius al Masnou?

Sí, visc aquí, però no em sento del Masnou. Jo

soc llavanerenc. Tanco els ulls i veig el poble de Llaveneres, ahir li deia a la meva mare que encara hi viu.

No estàs a gust al Masnou?

Sí, hi estic molt bé, tinc molt bona qualitat de vida, molt còmode perquè ho tinc tot a mà: la platja, les compres, el parc. Molt content per tot això, però el meu poble és Llaveneres.

És clar, al Masnou fa quatre dies que hi vius. Tots els teus records són de Llaveneres?

La infància i l'adolescència, d'on tinc records entranyables, els amics,... que sé jo: tota una vida!

Dona'ns temps. Però com és que et fas càrrec de la pastisseria si no tenies cap vincle amb el poble?

La pastisseria Font se la van traspasar a un tal Bosc, de Cabrera, i aquest es va posar en contacte amb mi perquè tenia un drama familiar i havia de deixar-la. A mi em va semblar una oportunitat perquè tant jo com la meva dona havíem quedat a l'atur.

Es tanca una porta i s'obre una finestra. D'això quan fa?

Doncs quinze anys.

Deu n'hi do!. Fa quinze anys devia ser quan vàreu dur les nenes a Blanc de Guix?

Eren petites! Ara ja veus: la gran ha acabat la

carrera i està de recepcionista en un hotel, amb sis idiomes...

Quina enveja!

I la petita s'està ubicant.

Cap vol seguir les teves passes? Ets Mestre Xocolater, oi?

Millor Mestre Xocolater d'Espanya des de l'any 2002 en què vaig guanyar

Això era abans de venir aquí. Tenies una altra pastisseria?

No, no. Jo venia de l'Escola de Pastisseria del Gremi de Barcelona, era professor, també Cap d'estudis i vaig arribar a ser el director de l'escola. A l'any de ser-ho va haver-hi un canvi en la política i em van fer fora per col·locar a altres més afins.

Així és com arribes a l'atur i a la Pastisseria David?

Efectivament, a més la dona també estava a l'atur. Ens ho vam plantejar i vam venir cap aquí. Tot i que la logística va ser molt complicada.

És clar, si no vàreu venir a viure de seguida i amb dues nenes petites...?

La nostra feina és una feina de moltes hores i de tota la setmana, inclòs el diumenge. I les nenes eren petites i les iaies eren a Llaveneres. Anàvem i veníem cada dia, molt matí i plegàvem molt tard. Se'n cuidaven més les àvies que nosaltres. Els hi vam posar un pes molt gran, però eren les circumstàncies. Quan les nenes ja creixen i eren més autònomes, és quan venim al Masnou.

Ja millor doncs?

Aleshores, vaig i em separo. Són coses de la vida. Continuem treballant junts, però...

Ara ets jurat oi?

Sí, després de la pandèmia de Còvid es va tornar a engegar el concurs i em van demanar de ser-

Participants i jurat del concurs de 2023

David Bertran Millor Mestre Artesà Xocolater d'Espanya 02 i Carles Mampel Millor Mestre Pastisser d'Espanya 1999 subcampió del món en pastisseria

ne jurat. Ho faig molt a gust. Hi ha molt bons professionals i de qualitat.

Com a Pastisseria David has guanyat algun premi?

Vaig apuntar-me a un concurs de Pastes de Te en l'àmbit d'Espanya i vaig quedar finalista. Tot enviant una pasta de te el mateix dia que es tancava el concurs...

Pels pèls! El futur de la pastisseria es complex, no creus? Abans el diumenge el tortell, les pastes. Ara heu de lluitar contra el "healthy", el light...

Sí, de fet el nostre fort és el cap de setmana. Podem afegir també el tema econòmic. Utilitzem productes de molt alta qualitat, és un treball molt artesanal. I a vegades surt car. Però si sumes el preu dels productes, per exemple el salmó, aleshores, no pot ser un preu econòmic una safata de canapès. Hi ha gent que protesta.

A vegades no sabem valorar el que tenim davant.

Al Masnou no hi ha cultura gastronòmica, no hi ha un plat, un menjar propi. Tant és una cosa com una altra. Cuinar és molt bonic i creatiu i sobretot si utilitzem productes naturals i de proximitat. Tinc cura en utilitzar productes químics, sobretot els colorants, conec molt bé el mal que aquests poden fer.

Cada vegada sabem cuinar menys

I tirem de precuinats i dels processats. Però si saps cuinar, gaudeixes d'allò més.

Un altre entrebanc que deus tenir és que ara hi ha molts tipus de clients: vagants, intolerants al gluten, al·lèrgics diversos ...

En David Ilegint el dossier de les formulacions dels participants

No podem contemplar a tothom, encara que volguéssim. Seria tan car que no ens ho comprarien. La pastisseria és la pastisseria. Em sap greu. És un sector que ens costa molt tirar endavant. Demana un sacrifici que la joventut ja no vol donar.

I que me'n dius de la "Masnovina"?

Sí, la tinc. És una porció de braç de gitano de crema cremada. Em van explicar la història quan vaig arribar. Hauríem de donar més valor

RAS I CURT a David

El primer que fas quan et llesves Sortir correns cap a la feina **Menjar preferit** Fideuà **Estació de l'any** Primavera **Mar, muntanya o ciutat** Muntanya **Quin superpoder t'agradaria** Videncia **En el temps lliure...** Motos, mecànica **Tens algun mestre** Molts. **Pel·lícula o sèrie, quina?** Saturday Night Fever **Actor/actriu favorit?** Santiago Segura (Torrente). **Tatuatges: sí o no i on?** No n'hi un **Un llibre** Pa negra (Emili Teixidor) **Música...** AC DC **Tens una vareta màgica, que faries pel poble de Masnou** Posar-lo plà. **Color** El negra

als nostres productes, a la nostra cuina. A altres pobles es fa, aquí no.

Ho apuntem com a assignatura pendent, seria molt bo pel poble. I ara una mica d'història. Com arribes a la pastisseria?

Com s'arribava abans als oficis; sent l'aprenent. Vaig començar a Llaveneres l'any 80' amb quinze anys, a la pastisseria Sala.

Des de baix i anar pujant?

Si carregant i descarregant la furgoneta, netejant llaunes, preparant els taulells per fer croissants... i després de molts dies comences a pesar, a fer alguna cosa més important, però sempre al costat d'un oficial. Avui en dia es treballa sol.

No hi havia escola de pastisseria, oi? Tu vas estar als inicis. Explica'ns això.

Es va obrir al 76 i jo vaig anar-hi l'any 80.

L'any 80 com a alumne?

Sí, i anys més tard vaig ser-ne professor. Hi vaig ser deu anys, rebent el títol de mestre pastisser i guanyant el títol de millor mestre xocolater d'Espanya dues vegades: primer premi i, anys més tard, tercer premi. El M.A.P.E.

Es tanca el cercle: d'això ja n'hem parlat. Què vol dir?

Millor Mestre Pastisser d'Espanya.

La gent del Masnou ja ho sap tot això?

Hi deu haver gent que sí i gent que no. Ara ho sabrà tothom. Ho llegiran aquí ha, ha, ha!!! *

6 i 17 de gener TORTELLS de REIS i de SANT ANTONI i també borregos de les PASTISSERIES del Masnou

PASTISSERIA
DEGUSTACIÓ GRANJA

Matalí

Prat de la Riba 4
El Masnou
93 555 04 60

david
pastisser

MMACE02 (Millor Mestre Artesà Xocolater d'Espanya 02)

Medalla de bronze MMAPE03 (Millor Mestre Artesà Pastisser d'Espanya 03)

Mestre Pastisser

Finalista (Millor Pasta té d'Espanya 15)

Navarra 100 • 93 555 34 75 • El Masnou
pastisseria@davidpastisser.com • www.davidpastisser.com

La Moreneta

PASTISSERIA • CONFITERIA

Itàlia 31 - El Masnou
935 553 564

FOTOGRAFIA
ESPORTIVA I D'ESDEVENIMENTS

dufefoto

MARTI DURAN FELIU
@DUFEFOTO
DUFEFOTO@GMAIL.COM

EL MASNOU ASSESSORS SL

Assessoria d'empreses i particulars
des del 1984

Assessorament i gestió fiscal, comptable i laboral
Assessorament jurídic mercantil
Herències, donacions

Torrent Vallmora, 16 local - 08320 El Masnou
935 400 673 • tonitrillo@elmasnouassessors.cat

QUÈ ÉS ISOKISI?

Jordi Mamé Alert - Marga Pàmies Domínguez

ISOKISI és un punt de trobada de joves artistes (i no tan joves) grafeters, il·lustradors i artistes, on interpretem les seves obres i les plasmem en un element tan simpàtic com són els mitjons. En certa manera ens retrobem amb aquest element i li donem més rellevància, donant-li valor estètic, dinàmic i actual, i això ens diverteix

Com va néixer la idea?

Bé, va néixer d'un dels episodis més tristos de la nostra societat, en la necessitat de reinventar-nos quan, en ple confinament, vèiem que en poc temps s'anaven cancel·lant i reduint els nostres projectes ja confirmats. Va ser un exercici molt imaginatiu, ja que no et tanques a cap possibilitat ni sector, encara que aquest fos nou per a nosaltres.

Quin és el valor diferencial de la vostra marca?

Partint que hem aconseguit un producte de proximitat i de gran qualitat, respectuós amb el medi ambient. També ens mou la nostra preocupació pels assumptes socials, aquelles discriminacions i injustícies que ens envolten diàriament, no deixarem de nomenar-les, fins i tot si podem aportar alguna cosa per millorar-les, ho farem, com les darreres iniciatives que hem posat en marxa, solidaritzant-nos amb els afectats pel volcà de l'illa de La Palma amb aportació econòmica, o el "mitjó solidari" que hem realitzat amb un dels nostres artistes, per recaptar per La Marató de TV3 d'aquest any. Són projectes que ens haurien de motivar a tots.

Com es fa el procés amb els artistes?

Al principi vàrem contactar amb els artistes més pròxims, del Masnou i rodalia que ja coneixiem, això ens va facilitar molt la seva col·laboració, ja que els va entusiasmar el nostre projecte. Un cop en marxa, conjuntament revisem les seves obres i apostem per les que ens sembla que el resultat serà més atractiu, aquest procés pot ser bé amb un refresc a la mà, o amb una videoconferència, si l'artista és a un altre hemisferi. Fem les proves i prototips necessaris, fins a arribar al definitiu.

Hi haurà nous artistes o nous productes properament?

Es clar, constantment contactem amb nous artistes, que per qualsevol mitjà ens arriben a Isokisi. Aquests dies estem finalitzant les

Maquetació mitjons Kamil Escruela

noves col·leccions que ja estaran disponibles al novembre, ho estem desitjant.

Què fa als vostres mitjons tan especials?

Per això cal entendre cada obra que fem servir, saber d'on venen i en quin entorn estan fetes, i per això els dissenys sempre van acompanyats amb la seva descripció i la Bio de l'artista, així els mantenim sempre en context, és quan veiem que són més que un mitjó. *

Maquetació mitjons Nix Nivia

ISOKISI ORIGINAL SOCKS

www.isokisi.com

@isokissocks

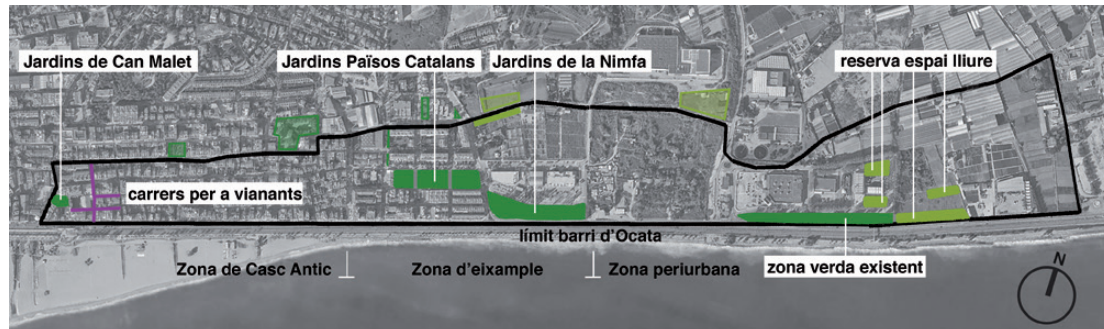
Alphabet
by REOS

COM ÉS L'ESPAI PÚBLIC DEL BARRI D'OCATA?

M. Fàbregas

“L'espai públic s'identifica amb les places, els carrers, els teatres, els cafès, les sales de conferències, les seus governamentals o les borses, llocs on gent desconeguda pot trobar-se fàcilment.(...) La qüestió més important sobre l'espai públic és què hi passa.”

Richard Sennett

Aquesta vegada, us proposo que recorrem l'espai públic del barri d'Ocata. En la imatge adjunta, s'indiquen les zones verdes actuals (verd fosc) i les reservades (verd clar) dins del límit del barri (segons el PGOU).

Part del casc antic, es caracteritza per una morfologia d'illes llargues paral·leles al mar i de parcel·les estretes que van de costat a costat. Les entrades es situen als carrers llargs que són més amples i assolellats, i aquests queden connectats pels carrers transversals estrets que són els antics torrents que van directe al mar.

Més enllà del teixit dens del casc antic, s'expandeixen noves urbanitzacions i espais oberts que airegen el barri i que conviuen també amb zones de cultius i d'indústria. En la imatge s'identifiquen clarament aquestes àrees: el casc antic, la zona d'eixample i la zona periurbana.

La topografia del barri destaca per a ser la més planera del poble, ja que en tota la seva extensió el punt més alt sobre el nivell del mar és de 12 metres (font: google earth), característica que no passa en la resta de barris que tenen un desnivell molt més accentuat. Segons la modificació del PGOU del 2021, en el barri hi ha 3.761 habitants i uns 30.629 m2 d'espais lliures, per tant, la seva relació és de 8'14 m2/hab. Aquesta dada és important en l'urbanisme perquè dona una orientació de quanta superfície d'espai lliure disposa cada habitant, i és un indicador que contribueix a la qualitat de vida

de la ciutadania. Si mirem amb més deteniment la imatge, veurem que els principals jardins es situen a partir de la zona de l'eixample degut al creixement històric i a la planificació urbana. Aquest procés invoca a generar noves estratègies al casc antic per a compensar la falta d'espai públic i per crear espais d'encontre ciutadà. En aquest cas, la proposta de tancar l'accés als cotxes en alguns carrers i convertir-los en zona per als vianants, es pot considerar que suma a la superfície d'espai públic ja que es generen dinàmiques d'interacció social.

Feta aquesta descripció més objectiva, ens podem endinsar en com percebem i com vivim aquests espais. Els jardins que tenen un equipament urbà i un disseny socioambiental adequat al seu entorn tendeixen a ser viscuts i utilitzats pel veïnat, com és el cas dels Jardins del Paisos Catalans. Aquest espai ofereix diferents usos que generen dinàmiques diverses al llarg del dia, des d'activitats recreatives, comercials fins a esportives. Tot això combinat amb un bon accés i amb un disseny urbà que facilita diferents encontres per a totes les edats. En canvi, els Jardins de la Nimfa conviden al passeig i a la contemplació del mar.

Tenint aquest mapa com a guia, ens convido a recórrer aquestes fites urbanes i a que les visquem tot activant els nostres sentits. Quins espais coneixem i quins no? Què ens inspira i què sentim en cadascun d'ells? Per a quines activitats escolliríem cada espai? *

La FrUiTa

Estimats clients.

Aquest any que entra **FEM DEU ANYS QUE SOM A La FrUiTa.**

Gràcies a vosaltres han sigut curts i molt còmodes. Hem gaudit de tots els moments bons compartits amb vosaltres i també hem patit amb els dolents. Us donem les gràcies per la vostra confiança envers nosaltres. Us agraïm la vostra fidelitat.

Felicitar-vos l'Any Nou 2024 i ens continuem veient per aquí

Luis, Sílvia i Mar

Mestres Villà 115 - el Masnou
935 403 474 - 618 763 529

MAPFRE

La teva oficina del Masnou sempre amb ATENCIÓ PERSONAL

Agència d'Assegurances Exclusiva de Mapfre Familiar S.A.

C/ Sant Miquel 49, Local 2 • 08320 El Masnou (BCN)

T. 93 555 75 04 • F. 93 540 08 76 • marquem@mapfre.com

Finques Puig S.L.

COMPRAVENDA - ADMINISTRACIÓ - ASS. JURÍDICA

Mossèn Jacint Verdaguer 14 - El Masnou

93 555 10 60 • 93 555 17 61 • fax 93 555 28 90

www.fiquespuig.net • info@finquespuig.net

Joan Muray

És la més gran de les piràmides d'Egipte, se l'anomena de Kheops, o millor dit de Khufu, ja que el primer és la traducció al grec del nom originari

És considerada la més antiga de les set meravelles del món antic, i l'única que segueix dempeus. En un principi la seva alçada era de 146,58 m, i actualment en fa 139. Es creu que fou construïda l'any 2560 aC, o si més no és el que en diu la ciència oficial.

Però no us vull parlar de tot això, ja prou conegut o amb mil llocs on consultar-ho. Del que us parlaré és de la meua experiència en visitar-la.

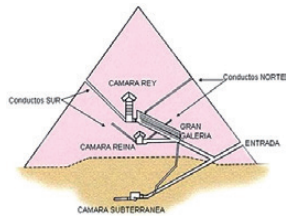
Com tothom, hi vaig entrar per l'entrada dita dels lladres, que obren els primers saquejadors de tombes. Quan has traspassat l'entrada, ajupint un xic la testa a causa de les pedres que sobresurten, comença la visita turística pròpiament dita, ja que és tanta la gent que hi entra alhora, que vas com en processó. Fins a arribar a la dita cambra reial, on hi ha el sarcòfag que diuen que contenia les despulles del faraó, passes per cambres de considerable alçada, mentre que per accedir a altres, has d'ajupir-te tant que et toca el nas als genolls. Si ho penses, dius: com és que per a una cambra es permetien tanta alçada, i per a altres no!

Segons estudiosos de branques de la ciència no oficial, diuen que era perquè tot el recorregut per dins

DINS LA PIRÀMIDE DE KHEOPS

la piràmide, era, i és, un recorregut iniciàtic, i que les ajupides, que et fan contraure el cos, són formes de preparar-te per al final. No ho sé, però ja veurem.

Quan s'arriba a la dita cambra reial, veus al bell mig el sarcòfag, i tothom, com un ramat de bous, s'hi apropa, hi posa les mans, ja que no té la tapa que el devia cobrir, i diu (o pensa): no hi ha res, està buit. I com voldríeu que estigués?

Jo, aquella visita la feia amb un amic que és psicòleg i la seva muller. Quan la «comitiva» va entrar en aquella cambra i es dirigien al sarcòfag, jo vaig trencar la fila i em

vaig dirigir cap a una de les parets de la cambra. Ho vaig fer com una mena d'autòmat, com si aquella paret m'atragués. En arribar-hi vaig posar-hi les mans, com aquell que invoca els déus, i després, girant-me, vaig tornar a on eren els companys.

Ell em preguntà què m'havia passat, per què ho havia fet, i li vaig dir que ben bé no ho sabia. En arribar a l'hotel, vaig comprar un llibre sobre la piràmide, que em semblà molt complet, i vaig trobar que la paret on havia pregat era considerada la paret més misteriosa de la gran piràmide. ✱

foto THAIS CORDEIRO de www.pexels.com

Santi Duran

7 DIFERÈNCIES

Tot any nou porta canvis, busca les 7 diferències...

EL MASNOU

375 anys - 1649 De la fundació del Mesón del Común. Era al fons de l'antic mercat, actualment una plaça.

200 anys - 1824 Del naixement del capità Francesc Millet i Sust «Fita». Fou un dels grans «caphorniers».

200 anys - 1824 Del naixement del capità Prudenci Millet i Rosés, un dels capitans que feu recorreguts més llargs, arribant fins a Alaska i Austràlia. Li concediren el títol de comte.

125 anys - 1899 Del naixement de Francisco Pagès i Millet «Ceset», gran atleta en diferents modalitats. Participà en les Olimpíades d'Anvers (Bèlgica). També es compleixen els vint-i-cinc anys de la seva mort.

125 anys - 1899 Del descobriment arqueològic romà conegut com a Cal Ros de les Cabres, de gran importància.

125 anys - 1899 Del naixement de l'escriptora Cèlia Suñol i Pla, a Barcelona, tot i que d'origen masnoví. La seva família de capitans i industrials era coneguda com de «Ca la Toya»

100 anys - 1924 De la mort del capità Tomàs Alsina i Mirambell, a Mendoza (Argentina). Fundà i presidí el Centre Català i la Mutual Catalana Germanor, a l'Argentina.

CATALUNYA

875 anys - 1149 Lleida esdevé catalana arran de la conquesta als sarraïns pel comte de Barcelona Ramon Berenguer IV. Al mateix any, també Tortosa passa a ser catalana, amb la conquesta del mateix comte.

750 anys - 1274 Vilanova, segons la tradició, fou fundada per uns homes lliures, que fugien de les imposicions feudals del senyor del castell de la Geltrú. Actualment és Vilanova i la Geltrú.

700 anys - 1324 De la publicació del primer llibre de cuina catalana, el Llibre de Sent Soví.

625 anys - 1399 De la publicació de Lo Somni, de Bernat Metge, escriptur de la Tresoreria Reial de Pere III.

600 anys - 1424 De la mort del poeta Jordi de Sant Jordi.

575 anys - 1474 Del primer llibre imprès en català a la Corona Catalano-Aragonesa, Obres o Trobes en lahors de la Verge Maria, fet a València.

425 anys - 1599 Felip III de Castella, II de Catalunya-Aragó, canvia capítols aprovats per les Corts Catalanes, ja que el molesten els nostres privilegis.

400 anys - 1624 Del Gran Memorial o Memorial Secret del comte duc d'Olivares per a Felip IV de Castella, III de Catalunya Aragó, que estableix que Catalunya deixi de ser un regne a part i segueixi les lleis de Castella.

200 anys - 1824 Del naixement del polític i escriptor Víctor Balaguer. Fou el que va definir la vila del Masnou com una República de Marins.

1899 - Cal Ros de les Cabres

1899 - Cèlia Suñol

1399 - Lo Somni, de Bernat Metge

1874 - La Lluanera de Nova York

1899 - Futbol Club Barcelona

1974 - Salvador Puig Antich

150 anys - 1874 De la publicació de La Lluanera de Nova York, publicació catalana als Estats Units, que s'edità fins al 1881.

125 anys - 1899 De l'edició de la revista d'art Pèl & Ploma, de Ramon Casas i Miquel Utrillo, sota els auspicis dels Quatre Gats.

125 anys - 1899 De la circulació del primer tramvia elèctric de Barcelona.

125 anys - 1899 De la publicació de La Veu de Catalunya, diari vinculat a la Lliga Regionalista, amb tendència entre nacionalisme i regionalisme.

125 anys - 1899 Del Primer Congrés Català de la Cooperació. A partir del 1860 s'havia creat el moviment cooperatiu a Catalunya.

125 anys - 1899 De la codificació del dret civil català.

125 anys - 1899 Del Tancament de Caixes, protesta contra l'incompliment del govern i la forta pujada d'imposts, que provoca protestes que comporten el tancament de tots els comerços de Barcelona i l'empresonament de comerciants.

125 anys - 1899 De la fundació del Futbol Club Barcelona.

100 anys - 1924 El dictador Primo de Rivera ordena el tancament d'escoles i la suspensió de tots els mestres que ensenyessin en català.

100 anys - 1924 De la prohibició, pel govern de Primo de Rivera, d'interpretar la sardana La Santa Espina, que actuava com a himne en ser prohibit l'himne nacional Els Segadors.

100 anys - 1924 De la mort del poeta i dramaturg Àngel Guimerà.

100 anys - 1924 De la mort del poeta i escriptor Joan Salvat-Papasseit.

100 anys - 1924 De la fundació de la Revista de Catalunya, un gran esforç de cultura, editada per Antoni Rovira i Virgili.

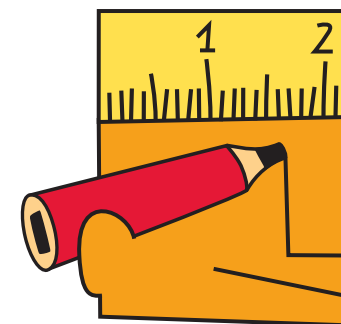
100 anys - 1924 De la creació de Ràdio Barcelona, la primera emissora de ràdio de tot l'estat.

100 anys - 1924 De la fundació de la revista Gasetta de les Arts, una gran voluntat de cultura, dirigida per Joaquim Folch i Torres.

50 anys - 1974 De l'execució de Salvador Puig Antich (1948-1974), militant del MIL (Movimiento Ibérico de Liberación). ✱

FEMflocs fusteria en general

fusteries exteriors • dissenys propis personalitzats
mobles a mida • portes i tarimes
restauració fusteries nobles

630 462 904 • 937 566 168 • femflocs@gmail.com • www.femflocs.com

Sant Felip 45 - El Masnou
93 540 97 41

DE TOT PER A LA CUINA

www.elcullerot.cat • elcullerot@hotmail.com

EL CLIC DE SERVI FRUIT
DE LA BOTIGA A CASA

WWW.SERVIFRUITMASNOU.COM

C/. Sant Miquel, 41 - El Masnou
93 333 05 70

Can Ventura
des de 1964

Vedella • Xai • Porc
Pollastre • Embotits

Pg. Romà Fabra 18,
El Masnou / 935 557 395

Construcció
i manteniment
de jardins

Jardineria
Eloy Borrallo

649 700 551

TEMPUS COLLECTION
creada pel Rebot dels Sentits

EL REBOT DELS SENTITS
El teu celler Gourmet al Masnou
DIUMENGES MÀTÍ OBERT
Passeig Romà Fabra, 25 - El Masnou
Tel. 93 178 22 97 - www.7devi.com

La cuina de l'Antonia

El cullerot

SOPA DE CEBA

Ingredients

- 4 cebes grans • Oli d'oliva verge extra
- 30 g de mantega • 150 ml de vi negre
- 50 g de sucre blanc
- Sal, Pebre
- Torrades de pa de barra
- 150 g de formatge Gruyere ratllat

Preparació

- 1 Tallem en juliana 4 cebes i les sofregim a foc baix en una paella amb oli d'oliva verge extra, 30 g de mantega, 150 ml de vi negre, 50 g de sucre blanc i sal.
- 2 Quan estiguin llestos tots els ingredients, escalfem el forn 15-20 minutos abans d'acabar a 160 °C.
- 3 Disposem d'uns bols individuals. En cadascun d'ells col·loquem una mica de ceba caramel·litzada, un doll de brou, una torrada de Baguette i cobrim amb formatge Gruyere ratllat.
- 4 Introdïm els bols en el forn i enforem fins que el formatge estigui gratinat.
- 5 Quan s'hagi daurat el formatge servim calent.

El maridatge de l'Enric

El Rebot dels Sentits

NARAYA

Celler Mencia
Denominació d'origen Bierzo
Varietats Elaborat amb la varietat de raïm autòctona Mencia
format 75 cl.
Graduació 12,5 % vol.

El gener és un més difícil després de tantes despeses, de buidar les butxaques. Toca fer calaix i no gastar massa. Aquesta recepta a part d'estar boníssima, és econòmica. Com el vi que us proposem per maridar aquest plat. La nostra aportació a la tan temuda "cuesta de enero", és el Naraya. Una mencia del Bierzo aromàtica amb notes a fruits vermells, a mores i un toc subtil especiat. En entrada és fresc, de nou la fruita fa acte de presència i el final és intens però curt. I el més important per començar l'any, està per sota dels 5 €

Que tingueu un molt bon 2024 carregat d'ampolles per obrir.

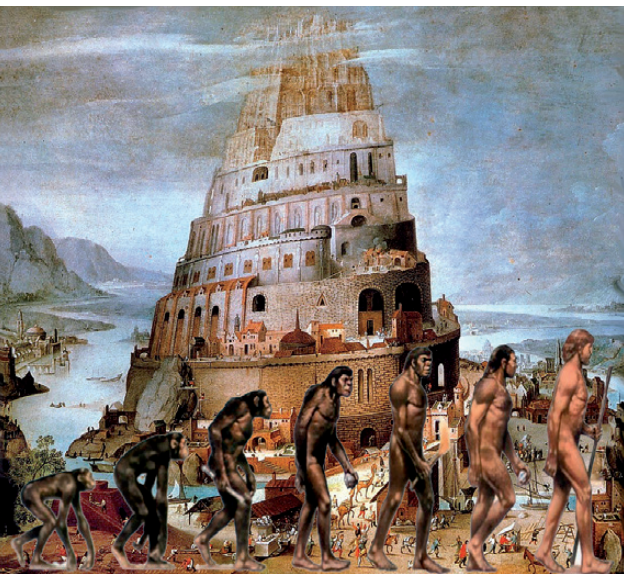
Salut i Vi 🍷

D'ON VENIM, ON SOM I ON SEGUIM ANANT

Joan Camps Ortiz

Amb certesa, tots som descendents d'un rebesavi nascut fa molt més de dos-cents mil anys, ja que tots provenim genèticament d'un espermatozoide fecundat amb una rebesàvia i des d'aleshores transmès per molt més de cent-mil rebesavis consecutius i fèrtils fins enllaçar amb l'arbre genealògic particular documentat o obtingut del registres notariais o civils actualment a l'abast

D'aquí ve que tothom, homes i dones provenim d'un primer pare generador de successives sagues de rebesavis que en bona o mala salut de ferro han tingut un fill que com a mínim ha engendrat un altre fill mascle que s'ha aparellat mantenint la saga correlativa i ha pogut donar la continuïtat genètica de tots els successius rebesavis fins arribar a cadascú de nosaltres.

Provenim doncs d'una espècie de mamífers, que per sobreviure només els calia menjar i beure aigua, resguardar-se del fenòmens climàtics dins de coves naturals igual que fan els conills i per impuls instintiu, igual que tots els mamífers aprofitar qualsevol oportunitat de fornicar amb consentiment o sense, amb qualsevol femella a l'abast, sense consciència que, sent ella de la mateixa espècie, al cap de nou mesos, pariria un o varis nadons que en créixer i sobreviure el temps suficient, per mer mimetisme natural, aparellant-se instintivament es

multiplicarien i s'adonarien que parlant es podien entendre, que amb una branca seca es podia fer foc i que tallant un tros de tronc d'arbre es podia fer una roda i de la roda a la màquina de vapor, i del vapor a la electricitat, i de la electricitat a tot el que tenim avui.

Moltes coses devien haver passat, quan a partir de fa tres mil anys, ja manava l'imperialisme faraònic i despòtic, una minoria oportunista que fent-se amb la gràcia dels Déus ja havia dividit la humanitat en dues castes. Ells, els rics, en l'ús del poder absolut i la resta sotmesos al caciquisme servil o esclavisme de per vida. Abusius extrems de poder que auto erigint-se com essers inviolables i supremes, no han parat d'acumular poder i riquesa. Gent superba que envoltats de cortesans llepaculs, s'han recreat en monuments i mausoleus estrafolaris: palaus, piràmides i catedrals que encara són vigents ben a prop de nosaltres. Exemples escandalosos com el palau de la Zarzuela, "el Valle de los Caidos" a Madrid i aquí amb nosaltres la inacabada Sagrada Família de Barcelona, admirable obra i a la vegada un vestigi vergonyant més de la constant desorientació dels bens comuns i del mal ús del talent i de la intel·ligència humana.

En una ciutat, on els sense sostres dormen al carrer, on s'especula amb el sòl per omplir la ciutat d'habitatges turístics desnonant als ciutadans autòctons, on les mancances escolars són causes directes de la desigualtat social, on la sanitat pública no dona l'abast propiciant que la medicina privada s'apodori de la salut només assequible a les butxaques benestants, tenim la grandesa cínica d'exhibir una torre de Babel que res de bo aporta al bé comú, llevat del càstig bíblic per la gràcia de Déu dels que encara parlem en català, sotmesos per aquells que porten més de tres-cent anys intentant des del poder, obligar-nos a viure i parlar exclusivament en *cristiano*. *

Il·lustració: JOAQUIM BEL |

GENER

En la nit, tres mudats
cavallers fan sa via.
Són tres reis d'Orient
que han sortit d'un país
sense nom.
Si teniu en el cor fantasia
inventeu-ne un de bell
per al món més feliç.

Joana Raspall

CARTA ALS REIS D'ORIENT

Joana Bofarull Cervera

Ja són aquí els Reis d'Orient! L'alegria dels més menuts i dels grans...

La tradició apunta que tres mags guiats per un estel cercaven a Betlem un nen que havia de convertir-se en el Messies.

I preguntaren:

«On és el rei dels jueus que ha nascut? Hem vist a l'orient el seu estel, i hem vingut a fer-li homenatge».

Els Reis d'Orient en arribar fins al nen Jesús li oferiren tres presents: or, encens i mirra.

I seguint la tradició, nosaltres cada any fem la carta als Reis. Tanmateix, enguany, la nostra carta no demana ni joguines ni l·laminadures, ni cap obsequi material, sinó la pau i el benestar pel món, perquè sense perdre de vista que el món està rebotat, entossudir-nos en la pau ens farà possible aconseguir millors resultats en les nostres relacions, les de més a prop i les de més

lluny. Hem de maldar per recuperar el benestar emocional.

«Ells, sempre vénen carregats amb caixes i caixes de bonhomia, de solidaritat, d'amor i d'il·lusió, que haurem de saber gestionar».

El nostre camí personal ha d'estar carregat de bons propòsits, i a l'inici del nou any tenim l'oportunitat de fer efectius tots aquells bons desitjos al llarg d'aquests dotze mesos que tenim al davant. L'alegria, la bona actitud, la concòrdia i la música, són elements bàsics que contribuïran a desferrar-nos dels mals auguris i ens ajudaran a descobrir camins insospitats.

Que les torxes i fanalets amb què cada any rebem a Melcior, Gaspar i Baltasar, il·luminin el camí del nou any que ara comença. Sigueu immensament feliços.

BON ANY 2024! *

López Espín

Construccions López Espín S.L.

US DESITJA FELIÇ 2024

626 583 618 • Tel/Fax 935 557 897
lopez-espín@hotmail.com
08320 El Masnou

FELIÇ 2024

BLAS FLECHA
Pintor

- Decoració en general
- Interior i exterior
- Allisat d'estucats

607 082 025 - El Masnou

Anècdotes històriques

Un rebec o rebeca és una persona difícil de governar pel seu geni que el porta a no obeir, plantar cara, etc.

Definició treta del diccionari que, generalment, s'aplica als infants o adolescents. També se'n diu així d'algun material difícil de treballar, que costa doblegar, laminar, etc.

Però, sobretot, se'n diu rebeca d'una indumentària femenina, una mena de jersei lleuger, de gènere de punt, de màniga llarga i que arriba fins a la cintura. No té coll i pot configurar un petit escot en punxa o estar ajustada fins al coll; va cordada de dalt a baix per la part del davant. Val a dir que només a l'Estat espanyol se'n diu així, ja que arreu és una peça de roba coneguda com a càrdigan, el mateix nom que tingué a Espanya fins el començament dels anys 40 del segle XX, encara que en algunes botigues continuen mantenint la denominació original.

Per què càrdigan? Per James Thomas Brudenell, membre dels Templers Britànics, del Parlament del Regne Unit i destacat militar del segle XIX que participà en la guerra de Crimea contra Rússia, entre 1853 i 1856, amb el grau de tinent coronel, càrrec que havia 'comprat' el 1830, quan tenia 33 anys. Protagonitzà un dels fets més escandalosos de l'Imperi el 25 d'octubre de 1854, quan sembla que fugí del camp de batalla a Balaclava mentre comandava l'anomenada Brigada Lleugera.

Durant la campanya de Crimea solia abrigar-se amb un jersei especialment confeccionat per a ell com el referit més amunt, el qual ben aviat fou imitat per altres companys de l'exèrcit, i ja que Brudenell era comte de Càrdigan per herència del seu pare, es referien a la peça de vestir com 'la del

Joan Fontaine a *Rebeca* de Alfred Hitchcock

LA REBECA

Albert Vidal

Càrdigan' que acabaren anomenant-la, només, càrdigan.

Per passar del càrdigan a la rebeca feren falta uns quants anys, fins que el 1940 Alfred Hitchcock estrenà la seva primera pel·lícula americana després de força èxits a la seva Anglaterra natal on havia rodat ja 23 pel·lícules, contractat pel productor David Selznick (que després afegiria una O. abans del seu cognom per distingir-se d'un oncle seu i 'tenir més estil', com explicaria més tard).

L'any 1939, després d'un seguit d'estira i afliuxa sobre què rodar, acordaren tirar endavant el projecte del britànic, que estava interessat en una

segona novel·la de Daphne du Maurier, de nom *Rebecca*, després d'haver portat al cinema una altra narració de l'autora, *Jamaica Inn*, coneguda entre nosaltres com La posada de Jamaica, que fou la seva darrera pel·lícula al Regne Unit el mateix any i que resultà un fracàs.

Finalment el 8 de setembre s'inicià el rodatge de *Rebeca* que s'estrenà el març de 1940, amb 132 minuts de durada i que obtingué l'Òscar a la millor fotografia (en blanc i negre), també a la millor pel·lícula i la nominació a millor director.

En aquesta història la protagonista, interpretada per Joan Fontaine, porta un càrdigan al llarg de força escenes, de manera que el públic local començà a identificar el jersei amb el nom de la pel·lícula, rebeca. Tant és així, que la paraula entrà tant al diccionari de l'IEC com al de la RAE, amb aquest origen i definició. ✱

ATENCIÓ

Nadons masnovins nascuts el 2023

Convocatòria per a la
31a FOTOGRAFIA de NADONS
DIUMENGE 14 de GENER del 2024
a les 11.30 h. a l'escalinata del
jardí de Bell-resguard, a tocar de la NII

Informació a 699 775 558 i @revistagentdelmasnou

FINQUES MESLLOC

LLIGOÑA CAYETANO

La seva immobiliària del Maresme

93 555 69 03 • www.meslloc.com

Va ser inaugurada novament el passat setembre. Però des d'aleshores ja ha estat tres vegades objecte de vandalisme: blanc de criminals que busquen cables i maquinària per revendre al mercat negre. No ha estat l'únic cas. Malauradament n'hi ha molts més: cables de coure del ferrocarril que desapareixen –us sona?; potser és internacional–, bancs de ferro forjat, cadires dels estadiis de futbol, pedres de l'anomenada *calçada portuguesa* –la vorera portuguesa –, material d'obres que és a la voravia d'alguna carretera, alguna estació d'autobús en una zona deixada de la mà de Déu. Han estat molts els casos que he vist a les notícies –últimament veig poc la televisió; menys els telenotícies– o he llegit al diari –encara el compro de tant en tant–.

No sé si la població no comprèn que el bé públic, la “res publica”, és de tots però aquestes malifetes s'han convertit en una pràctica comú. La manca de respecte que es veu dia a dia a *Rio de Janeiro* ha fet que l'ajuntament s'hagués de gastar uns 100 milions de reals –més o menys 20 milions d'euros– entre l'octubre de 2022 i el d'aquest any segons les seves dades. Deia el mateix alcalde de *Rio* –*Eduardo Paes* el seu nom, conegut per *Dudu*– que amb aquests diners s'haguessin pogut comprar 32 autobusos especials per als carrils BRT, els dels autobusos especials que trafeguen en un carril només per a ells.

A les xarxes socials, els actes en flagrant delictes s'han multiplicat. Dies enrere em van ensenyar el vídeo d'un home penjat als cables d'una coneguda avinguda al barri de *Madureira* intentant robar-los a plena llum del dia.

Un sociòleg de l'ajuntament explicava a Instagram que el fet que *Rio* hagi perdut l'estatus de centre polític i cultural del país –la capital es va traslladar

VANDALISME QUE AVERGONYEIX

Joan Maresma i Duran

O Chafariz dos Golfinhos –la font dels dofins– domina el centre de la *Praça Paris*, al barri de *Glória*, a la zona noble de la ciutat. Inaugurada el 1929, va passar els últims sis anys sense funcionar a causa de la seva restauració

a *Brasília* el 1960– és un factor que pot influir en aquest comportament de destrucció. Aquest home –no en recordo el nom però sí més o menys el contingut– va afirmar el següent: “*Rio de Janeiro* és una ciutat traumatitzada, que ha patit almenys tres traumes sociopolítics: va deixar de ser la capital de l'imperi (*Brasil* és república des de 1889), la capital federal i una ciutat estat. Era una ciutat especial. És necessari restaurar la nostra imatge”.

Tot són traumes i excuses i ningú té el valor d'engarjolar els reincidents lladres, vándals i brètols que entren i surten de les comissaries continuament. Sembla que les lleis siguin de mantega.

Suposo que hi ha dues formes de manca d'educació: no identificar que allò no és teu i pensar que tot es pot fer. El sociòleg de l'ajuntament –em va semblar el paradigma de beneït en aquesta època de pusil·lànimies– també parlava de “processo educativo”. Em sembla que l'educació s'ha d'ensenyar a casa; amb pares presents i amb un mínim de responsabilitat.

Pares i avis ja em deien que el que no vulguis per a tu, no ho vulguis per a ningú. Em fa l'efecte que vivim la decadència d'aquest sistema. Espero no veure'n la caiguda.

Bon any! ✨

CANVI DE DOMICILI

Ja està operatiu en nou telèfon 679 036 893

Fixeu-vos en els detalls de la foto: bústia i timbre. Quan vingueu, si no és obert, premeu el timbre i us obrirem. Us hi esperem per mostrar-vos les noves instal·lacions.

PASSEU, PASSEU... ÉS CASA VOSTRA!

MECÀNICA, PLANXA I PINTURA

US DESITJA FELIÇ 2024

c/ República Argentina 26 - El Masnou (BCN)
935 551 154 • 606 986 892

ADRECES DE CORREU ELECTRÒNIC

A fi i efecte de poder mantenir informació àgil i puntual de les activitats de Gent del Masnou, recordem als socis que ens poden facilitar la seva adreça de correu electrònic. Només cal que ens enviïn un correu amb aquest text:

“Autoritzo a Gent del Masnou a utilitzar aquesta adreça de correu electrònic per a informació i comunicacions de l'entitat”.

CURSETS DE GAITA ESCOCESA

Dimecres de 18,30 a 20 h.

Informació a: gentdelmasnou@gmail.com

CLASSES DE IOGA

Classes de meditació, respiració i relaxació impartides per **Jordi Berrocal** professor de Kundalini-ioga. Cal portar una estoreta (o matalasset), tovallola, coixí petit, pareo i roba còmoda. **Els dimarts de les 18,30 a 20 h.**

Preu trimestral 80€, socis 70€

Inscripcions jordiona@hotmail.com

tel. 695 389 304 **Lloc** Gent del Masnou - c/ Dr. J. Agell 5 - El Masnou

SETCLAUS

Real Estate

Ens hem traslladat Riera Principal 46, Alella

A tots els nostres clients,

Estem emocionats de compartir amb vosaltres una gran notícia: ens hem traslladat a un nou lloc a Alella!

Aquest espai té un toc modern que ens encanta, i estem desitjant que el descobriu. Agraïm sincerament el vostre continu suport i esperem continuar sent el vostre referent en el món immobiliari. Estem entusiasmats amb aquesta nova etapa i esperem veure-us aviat en la nostra nova ubicació!

Una cordial salutació

SETCLAUS Real Estate
Riera Principal 46, Alella

935 409 090 • info@setclaus.com